Un concurs cu multe semne de întrebare

Între multele concursuri atletice dintr-un an, sînt patru care, prin importanța lor, ar trebui să figureze în centrul preocupărilor secțiilor din cluburi și asociații, să fie în atenția cuvenită a tuturor factorilor din atletism. Este vorba de concursurile republicane de primăvară, pentru juniori și seniori, devenite tradiționale pentru sportul nostru și de campionatele naționale individuale, care în mod normal, ar trebui să se bucure de o participare numeroasă și valoroasă, să reprezinte o adevărată trecere în revistă a potențialului atletic din România.

Dacă despre concursul de primăvară al juniorilor din acest an, se pot spune, în general, multe lucruri bune, în schimb aprecierile care se pot face pe marginea recentei competiții a seniorilor nu sînt deloc satisfăcătoare, în special în ceea ce privește numărul participanților și rezultatele multora dintre aceștia. Dacă federația de atletism, în cazul acestui concurs, n-a mai invitat, pe speze proprii, atleți și atlete din diferite colțuri ale țării, iată că cluburile noastre n-au arătat o elementară considerație pentru o competiție atît de importantă, nu și-au mai trimis atleții și, în final, participarea a fost total necorespunzătoare la cele mai multe probe.

Despre atleții componenți ai lotului olimpic am scris în numărul nostru de ieri; astăzi ne vom referi pe scurt, la ceilalți membri ai lotului republican. Față de rezultatele nesatisfăcătoare pe care le-au înregistrat la acest concurs-test și ținînd seamă de condițiile de pregătire pe care le-au avut la dispoziție, nu mai vedem utilitatea menținerii în lotul de seniori a unor atleți ca: **V. Caramihai, W. Socol, D. Menis, Livia Oros** (Steaua), **P. Ciobanu, I. Iordache, T. Pulu, A. Gagea** (Dinamo), **C. Bloțiu, H. Stef** (Rapid) ș.a. Lista poate fi completată și cu alte nume de atleți a căror activitate se menține la un nivel de mediocritate, dar ne oprim la exemplele acestea deoarece este vorba de reprezentanții a trei cluburi fruntașe ale atletismului nostru, cu serioase potențe organizatorice și tehnice.

Surprinde comportarea slabă a unora dintre atleții clubului Steaua, campioana pe echipe din ultimii ani, clasificați la această competiție de primăvară abia pe locul trei. Credem că este necesară o serioasă analiză la nivelul conducerii clubului pentru a se vedea cauzele regresului sau ale pașilor pe loc arătați de mulți dintre atleții militari, de la care se așteptau și se mai așteaptă încă rezultate cu mult mai bune.

Romeo VILARA

Azi, la Constanța: FARUL — F. C. BRUGES

A sosit în Capitală cunoscuta echipă de fotbal F. C. Bruges, clasată pe locul II în campionatul Belgiei și recentă cîștigătoare a Cupei. Fotbaliștii belgieni, antrenați de Norbert Höffling, **s-au deplasat apoi, cu autocarul, la Constanța, unde vor juca azi în compania formației** Farul.

ULTIMELE 300 DE SECUNDE

...Onorîndu-ne promisiunile făcute în cronica partidei dintre F. C. Argeș și Petrolul, vom începe cu... ultimele 300 secunde de joc. La Pitești era minutul 85 cînd 15 000 de spectatori au sărit în sus împinși parcă de un uriaș resort nevăzut: Ion Ghițulescu anunțase golul lui Anca Egalitatea obținută de clujeni, coroborată cu victoria argeșenilor, determină ca meciul Progresul—F. C. Argeș să aibă o miză mult mai mare decît s-ar fi crezut. Din Pitești se anunță cel puțin 15 000 de spectatori, ceea ce înseamnă că acest joc trebuie programat pe stadionul „23 August".

...Arbitrajul prestat de Andrei Rădulescu (cinci stele!) a purtat o evidentă amprentă modernă. Fostul internațional n-a fluierat orice intrare la om, dar n-a lăsat nesancționat nici un fault grosolan, dînd foarte multă cursivitate jocului. Fotbaliștii noștri, însă, nu prea sînt obișnuiți cu această „manieră internațională" de arbitraj. Atît gazdele cît, mai ales, oaspeții așteptau fluierul arbitrului după fiecare intrare a adversarului și după fiecare căzătură. Poate este cazul ca federația să dezbată într-un cadru adecvat problema arbitrajului mai liber (pe care-l întîlnim totdeauna peste hotare) și să se pronunțe, în consecință, în toate partidele campionatului nostru. Treptat, vor fi obișnuiți și jucătorii.

...Să dăm lui Dobrin ceea ce i se cuvine lui Dobrin. A fost minunat! Acest mare talent al fotbalului nostru constituie ceea ce se poate numi catalizatorul efortului colectiv, elementul care valorifică pe plan superior potențialul echipei sale, pe care îl stimulează și — exprimă mai ales. E drept, Dobrin are momente cînd dispare din joc. Dar dacă își face simțită prezența de 5—6 ori pe repriză, adversarul e knockautat.

C. RĂZVAN

NAGHI ȘI ÎNCĂ CEVA...

Cînd juca la F. C. Argeș, Naghi era un atacant apreciat pentru tehnica sa șlefuită, pentru șutul curat și puternic, pentru jocul său marcat de eleganță și intuiție. Transferat la București, Naghi duce de atunci încoace o existență cvasi anonimă, joacă doar din cînd în cînd, rareori un meci întreg, are un moral subminat și se află, de multă vreme, la limita ratării. Deseori mi-a vorbit despre neîncrederea care l-a răzbit, drept urmare a menținerii sale în postura de rezervă, sau a înlocuirii lui în timpul partidelor. Naghi nu este un tip de rezistență morală, un fotbalist ambițios, capabil să amortizeze cu resursele lui interioare traumele sufletești consecutive, unui tratament mai aspru, să zicem, din partea antrenorilor. Dar, o atitudine de nevalorificare, precum și lipsa unui sprijin exterior pentru integrarea sa în echipa Dinamo, se pare că au existat.

În meciul cu A.S.A., Naghi a jucat bine în momentele decisive, participînd la pregătirea a trei goluri. A greșit, în schimb, cîteva pase deoarece sacrifica simplitatea pentru niște alternative prea savante, cînd scorul era 4—1 pentru echipa sa. A fost înlocuit. Sperăm că antrenorul Marian n-a făcut o ieftină concesie acelei părți din public, care încălcindu-și menirea și dovedind neînțelegere pentru randamentul tactic al lui Naghi, atitudine ce exprimă o dubioasă pricepere, a cerut înlocuirea lui. Amintim acestor spectatori că respectul dintre fotbaliști și tribune nu poate fi decît reciproc...

Romulus BALABAN

DIN CARNETUL CRONICARULUI

DIN VALEA JIULUI...

● Deși meciul era lipsit de miză, cei doi antrenori, și în special Coidum, s-au agitat cît la o... finală continentală. Ei au strigat necontenit la jucători, dîndu-le indicații sau chemîndu-i la tușă pentru unele admonestări, ignorînd astfel, sau încălcînd deliberat, prevederile regulamentare, care interzic asemenea „consultații" în timpul jocului. A fost nevoie de intervențiile delegatului F.R.F. ca cei doi antrenori să se cumințească... Deci, elevi-liniștiți, profesori-nervoși...

● Ne-a surprins lipsa din tribune a copiilor. Am fost tentați să credem că între puștii din Petroșeni sînt puțini iubitori ai balonului rotund, dar mulțimea de copii care străjuia porțile stadionului ne-a convins de contrariu. Explicația: la o intrare generală de 11 lei — nu-i cam mult? — copiii n-au acces gratuit! Iată o lipsă de fair-play față de cea mai tînără generație de spectatori, care ar trebui să dea de gîndit. Cu atît mai mult cu cît pe alte stadioane copiii sînt găzduiți, încă de la începutul campionatului, fără bilet de intrare...

Ov. IOANIȚOAIA

DUPĂ TURNEUL INTERNAȚIONAL
REZULTATE NEEDIFICATOARE

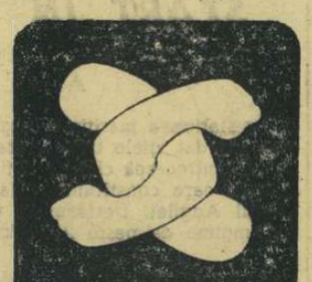

La întrecerile turneului internațional de lupte libere, găzduit recent de sala Dinamo din Capitală, au participat reprezentativele R. F. a Germaniei, Ungariei și României (cu două garnituri). Firește, ne interesau în mod deosebit evoluțiile luptătorilor noștri, mai ales că unii dintre ei vizează apropiatele campionate europene din Iugoslavia și apoi... Mexicul.

Rezultatele, trebuie să recunoaștem, sînt măgulitoare: prima noastră formație a ocupat locul întîi iar a doua a... secondat-o pe prima. În aparență, deci, motive de aplauze pentru toți băieții noștri. Și totuși, rezultatele nu sînt edificatoare.

Este adevărat că antrenorul formației R. F. a Germaniei a deplasat la București tot ce avea mai bun la această oră, printre care medaliatul cu argint la Jocurile Olimpice de la Tokio, K. Rost, fostul campion european și cîștigătorul medaliei de argint la mondialele din 1965, R. Lacour, P. Neff, clasat pe locul II la europenele din 1966 și pe VI la mondialele de anul trecut și R. Bock, prezent printre primii șase la marile competiții. Luptătorii vest-germani însă, au evoluat pe patrulaterele de concurs mult prea departe de valoarea care i-a impus în arena internațională. Cu excepția lui Bock și Rost, oaspeții au părut vlăguiți, lipsiți de inițiativă. Aproape că nu a fost partidă fără ca un luptător din această echipă să nu ceară intervenția medicului, deși nu era vorba de accidente. De altfel, ei au fost întrecuți și de sportivii noștri din formația secundă. Slaba lor evoluție este, poate, urmarea eforturilor depuse la campionatele naționale ale R. F. a Germaniei desfășurate cu puține zile înaintea turneului nostru. Trebuie să menționăm că unii dintre ei au participat la ambele stiluri. Așa se explică și faptul că în timpul confruntărilor de la București vest-germanii au utilizat multe procedee de lupte greco-romane.

Cealaltă formație oaspe, a Ungariei, a fost lipsită de aportul unor sportivi valoroși înlocuiți cu tineri neexperimentați. În aceste împrejurări, luptătorii noștri nu puteau scăpa victoria. Privind scorurile (6—2 în ambele partide susținute de prima noastră formație cu echipele oaspete), constatăm că ele sînt în deplin acord cu pretențiile. Apelînd însă la însemnările făcute pe marginea meciurilor de la fiecare categorie, constatăm că aparențele sînt înșelătoare. Din totalul celor 16 partide, la care ne referim îndeosebi, nici una nu s-a încheiat prin tuș. Așteptam astfel de finaluri în special de la Fr. Bola, P. Coman, P. Poalelungi și Șt. Stîngu. Paradoxal, ultimii doi au fost întrecuți fără drept de apel: primul la puncte, iar al doilea descalificat pentru pasivitate! Nici victoriile la puncte n-au fost categorice; diferențe de două sau cel mult patru puncte. Să nu ne ascundem, deci, după deget.

Pînă la campionatele europene (2—4 iulie) în calendarul internațional sau intern nu mai figurează nici o competiție de verificare a potențialului sportivilor noștri din lotul de lupte libere, susceptibili de a fi selecționați. A doua etapă a campionatului național pe echipe (divizia A) nu constituie nici pe departe un astfel de prilej. Un criteriu de selecție există totuși, uzitat la noi de mai multă vreme. În preajma marilor competiții internaționale se organizează un concurs de verificare a componenților lotului respectiv aflat în pregătire. El are loc însă cu ușile închise, în prezența antrenorilor de lot și a cîtorva membri ai biroului federal. O astfel de selecție nu este întotdeauna concludentă. De aceea propunem federației de specialitate organizarea unor turnee publice pe categorii, mai ales acolo unde sînt cîte 2 sau 3 sportivi de valori apropiate.

Costin CHIRIAC

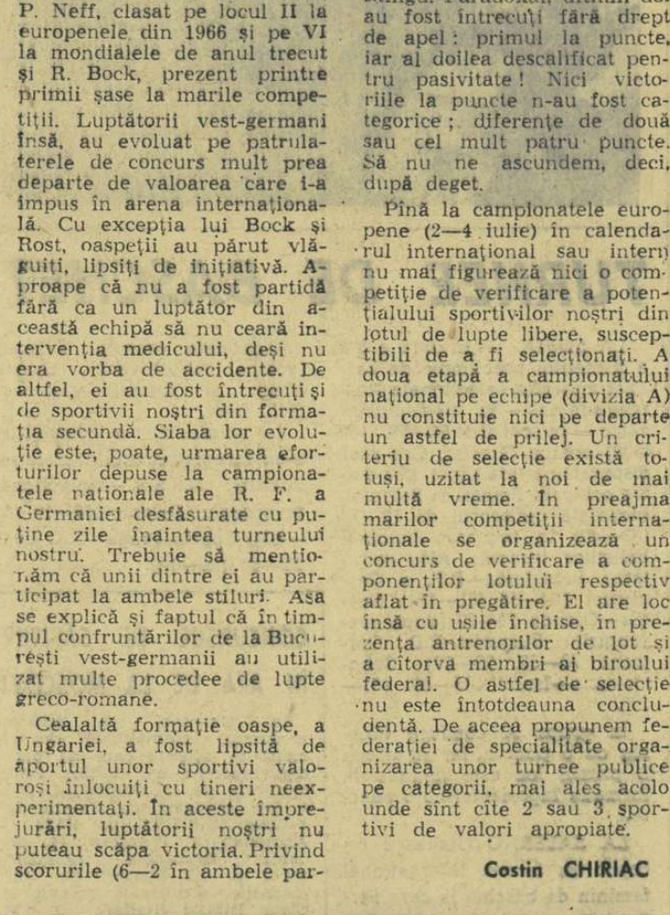

Centurat și încleștat de o „cheie" la piciorul sting, P. Poalelungi caută refugiul în „parter"

Foto: TEODOR ROIBU

Duel Kraus—Mihai Ionescu. La această fază, atacantul piteștean, care duminică a înscris golul victoriei în partida F.C. Argeș — Petrolul, va fi contrat în extremis de portarul ploieștean

Foto: S. BAKSY

TEST DUMITRIU II — DUMITRACHE, ÎN MECIUL CU REPREZENTATIVA OLANDEI

Interviu cu antrenorul ANGELO NICULESCU

Un scurt... stop pus campionatului diviziei A, tocmai cînd întrecerea celor mai bune formații ale țării se apropiase foarte mult de finiș; un stop care oprește echipele la semafor pînă în ziua de 9 iunie, pentru a face loc pregătirilor în vederea meciului de la 5 iunie, cu Olanda, contractat, după cum se știe, peste programul inițial, dar în cele din urmă binevenit.

— Nu-i așa, tov. Niculescu? — l-am întrebat, pentru început, pe interlocutorul nostru.

— Absolut. Această partidă cu puternica reprezentativă a Olandei vine să umple un gol lăsat prin amînarea meciului cu Iugoslavia, oferindu-ne, în același timp, nouă, selecționerilor, posibilitatea de a verifica și alți jucători.

— După cum se știe, jocul cu Olanda va fi precedat, la 1 iunie, de „verificarea" cu formația belgiană F. C. Bruges. Ce lot ați convocat?

— Coman, Datcu — portari; Ivăncescu, Sătmăreanu, Barbu, D. Nicolae, Hălmăgeanu, Deleanu, Mocanu — fundași; Ghergheli, Dinu, Dumitriu III — mijlocași; Pîrcălab, Grozea, Dobrin, Dumitrache, Ion Ionescu, Sasu, Kallo, Dumitriu II — înaintași.

— Cum vedeți formația pentru meciul cu Olanda?

— Coman — Ivăncescu, Barbu, Hălmăgeanu, Deleanu — Ghergheli, Dinu — Pîrcălab, Dumitriu II, Dumitrache, Sasu. Nu înseamnă că la Dobrin și Grozea s-a renunțat. Ei au fost, însă, verificați și pot spune că, într-o oarecare măsură, au corespuns. Vrem să punem la concurență posturile de înaintași centrali, pentru care candidează: Dumitriu II, Dumitrache, Ion Ionescu, Dobrin și Grozea.

— Deleanu n-a dat satisfacție la tineret, în Suedia. Credeți că antrenorii au procedat bine utilizînd un jucător din prima echipă a țării în formația de tineret?

— Mă voi limita la următorul răspuns: eu nu apreciez comportarea unui jucător doar după un singur meci. Deleanu și-a demonstrat posibilitățile în echipa I. Cred că la Vătseras a tratat jocul cu ușurință.

— Rezultă că la fel veți proceda, de pildă, și cu Dumitriu II și Dumitrache, dacă nu vor corespunde integral în meciul cu Olanda?

— Desigur, îi vom menține. Sînt jucători talentați, cu un bagaj mare de cunoștințe. Așteptăm de la ei o maturizare.

— Îi veți folosi în cuplu?

— Exact așa cum acționează la cluburile lor: Dumitriu II, ceva mai retras, Dumitrache, mai avansat.

— Oricum, față de ideea de joc utilizată la Linz se schimbă ceva...

— De acord. Acum ne apropiem mai mult de 1—4—2—4, cu modificări în plasamentul și dinamica jucătorilor. Așa, de pildă, mijlocașii vor acționa mai ofensiv, avînd rolul de a participa, alternativ, în atac. În situațiile de apărare, Dinu va fi mijlocașul de sprijin, iar Sasu, aripa stîngă, va ocupa o poziție mai retrasă. După meciurile cu Bruges și Olanda, cînd se va contura un schelet de echipă națională, vom putea vorbi mai mult și mai clar despre ideea de joc. Oricum, țin să vă asigur că nu vom da dovadă de rigiditate și jocul echipei va fi orientat în funcție de locul de desfășurare a partidelor: „acasă" sau în deplasare.

— Ce va urma după meciul de la 5 iunie?

— O scurtă perioadă, lotul va fi reunit într-o stațiune montană, unde, paralel cu odihna activă, cu ozonificarea, vom „lucra" și pentru omogenizare. În sfîrșit, pentru 15 august este prevăzut un joc la Vichy, în compania unei echipe franceze din liga I.

— Apoi?

— Apoi... Pregătirea cu toate motoarele în plin în vederea obiectivului principal al anului '68 — meciul oficial cu reprezentativa Portugaliei. Dar pînă atunci...

— Vom mai avea timp să discutăm...

G. NICOLAESCU

DE CE ÎN CEASUL AL 12-lea?

Am văzut jucînd echipa craioveană în 6 meciuri din acest retur. De fiecare dată cronicarul și spectatorul plecau de la teren cu o umbră de amărăciune și insatisfactie, pentru că promisiunile din tur ale Universității nu se realizau de fel. Un joc dezlînat, lipsit de coloratură tehnică și spectaculară, o nepotolită sete de puncte care, ca o „Fata Morgana" se îndepărtau pe măsură ce etapele treceau.

Și spectatorii craioveni, fidelii susținători ai Universității, continuau să spere. 20 000 de iubitori ai fotbalului au venit și la meciul cu U.T.A., animați de o ultimă speranță. De această dată așteptările nu le-au mai fost înșelate: echipa lor favorită a jucat cu un elan debordant, ofensiva lor a avut luciditate. „U" Craiova a practicat în penultima etapă a campionatului un fotbal modern, de continuă mișcare, de suplinire permanentă între coechipieri, cu multă acuratețe tehnică. A fost cel mai bun joc al său din retur. Și spre lauda jucătorilor craioveni, într-un meci cu o miză deosebită pentru ei, au fost preocupați numai de fotbal, de obținerea unui rezultat cît mai bun cu mijloace regulamentare, respectîndu-și adversarul, venit și el hotărît să arunce în luptă armele tehnico-tactice. Implicit, spectacolul a fost realizat iar fidelul suporter craiovean, în sfîrșit, mulțumit.

Paul SLAVESCU

Competiția „K.O."

POVESTEA CUPEI ROMÂNIEI (IX)

UN MECI DE ZILE MARI

Greu de uitat finala celei de a XXVI-a ediții! Dinamo București și Steaua au oferit, la 19 iulie 1964, celor prezenți pe stadionul „23 August", un spectacol fotbalistic de înaltă ținută.

Primele minute ale meciului, primele emoții. Minutul 3 este trist pentru steliști: Cojocaru pasează lui... Pîrcălab și faza se încheie cu șutul lui Octavian Popescu: 1—0. Georgescu vrea să-l reabiliteze pe Cojocaru, două minute mai tîrziu, dar trimite în bară, spre fericirea lui Datcu! În min. 8, Pavlovici pătrunde impetuos, dar... își trimite mingea mult înainte! Steliștii continuă atacurile, inițiate și coordonate admirabil de Constantin, care, în min. 12, trimite o pasă „ca la carte" lui Creiniceanu și mingea șutată de acesta se oprește în plasă: 1—1. Steliștii nu se opresc aici și apărarea dinamovistă are mult de furcă. Min. 15: Nunweiller IV, încercînd să „intre" pe traiectoria unui șut al lui Raksi, comite henț în careu. Constantin execută penaltiul și majorează scorul în favoarea echipei sale: 2—1.

Cea de a doua repriză începe cu un atac stelist, încheiat cu un șut „bombă" tras de Pavlovici: gol? Nu! Datcu s-a întrecut pe el însuși! Un minut mai tîrziu, Creiniceanu îl „găsește" pe Constantin, care expediază mingea în plasă. Arbitrul nu acordă: a fost ofsaid! Și cînd meciul pare a aparține steliștilor, Suciu și Georgescu se încurcă la repunerea mingii în joc după un aut de poartă, balonul e cîștigat de Haidu, acesta îl trimite lui Nunweiller VI, care-i ridică peste Suciu, încă uimit de tot ce se întîmplă: 2—2.

Dinamoviștii ies la atac și în min. 60 Pîrcălab, cu doi adversari „în spate", pătrunde în careu și trage pe lîngă Suciu: 3—2 pentru Dinamo!

Competiția „K.O." 35

E rîndul steliștilor: Raksi execută o lovitură liberă de la 18 m și Constantin reia cu capul: 3—3.

Minutul 81: Pavlovici se lansează spre poarta adversă; în apropiere sînt Sorin Avram și Voinea, nemarcați; Pavlovici vrea, însă, să înscrie EL acest gol, poate al victoriei, și nu pasează! Marea ocazie este ratată!

Peste 2 minute. Dinamo conduce cu 4—3 prin șutul necruțător al lui Frățilă. Nu mai sînt decît cîteva minute... apoi doar două... Octavian Popescu înscrie din nou: 5—3 pentru Dinamo, care realizează astfel prima sa „dublă": campionatul și Cupa.

PATRU CUPE PENTRU CLUJ!

...Și vîrsta reprezintă un atu eficace! De n-ar fi fost așa, Rapid n-ar fi cedat la... 10 ani diferența în fața lui Dinamo Pitești (meciul s-a încheiat la egalitate, după prelungiri: 1—1) și nici Progresul n-ar fi fost elimmată de Știința Cluj, pentru că era mai „bătrînă" cu 1 an (scorul meciului: 2—2)! Dar, legea e lege și, datorită ei, finala a prezentat două echipe specialiste în... tinerețe: Știința Cluj și Dinamo Pitești.

Nici un clujean nu va uita ziua de 11 iulie 1965, ziua în care, pe Stadionul Republicii, favoriții lor au primit nu mai puțin de 4 cupe:

Cupa de campioană republicană de juniori, cîștigată de Știința în „deschidere" (2—0 cu Progresul București).

Cupa dragostei de club, atribuită doctorului Traian Georgescu, pentru cei 15 ani de activitate la Știința.

Cupa golgeterului campionatului, cîștigată cu 18 goluri de Mihai Adam.

În sfîrșit, „Cupa României":

Primele minute par o „consultare" reciprocă, cu inevitabile întrebări și răspunsuri. Deodată, Cîmpeanu își dă singur startul într-o cursă pornită de la centrul terenului și, de la 30 de metri, trage puternic. Portarul piteștean, Niculescu, nu reține (va mărturisi apoi că nu era obișnuit cu... nocturna?!). Clujenii conduc cu 1—0, dar dinamoviștii pornesc în trombă. N-au trecut decît 4 minute de la primul gol al meciului și Țîreovnicu trage năpraznic în portarul Moguț (îl va imita imediat și Naghi).

Lui Ivahsuc nu-i plac asemenea lucruri; în fond, s-ar putea întîmpla ca Moguț să lipsească o dată din traiectoria șuturilor piteștene! Ca să le... evite, „preia" o minge și, de la 16 metri, trage

Competiția „K.O." 36

o „bombă" care surprinde tribunele, dar nu și pe Matache; înlocuitorul lui Niculescu în poarta piteșteană execută o săritură de panteră și deviază mingea care se îndrepta spre plasă.

Dar, în min. 55, același Ivahsuc oferă o mostră de felul cum se execută o lovitură liberă de la 25 m de poartă: se depărtează (nu prea mult!), privește „zidul" piteștean, șutează și... gol!

Cu 2—0, studenții se declară satisfăcuți; motiv pentru piteșteni să atace și să înscrie singurul lor gol, în min. 65: Ionescu centrează din apropierea punctului de corner și Turcan reia cu capul: 2—1.

REÎNTÎLNIRE DUPĂ 13 ANI

Cea de a XXVIII-a ediție a „Cupei" a „programat" în finală două vechi rivale: Steaua și U.T.A. Cele două formații își disputaseră trofeul și în ultimul meci al ediției din 1949/1950 (învingătoare echipa militară cu 3—1) și în finala ediției din 1953 (cîștigătoare U.T.A., cu 1—0); deci 1—1 în finalele de Cupă; ce se va întîmpla de data aceasta?

Meciul a început cu „clasicele" ratări: Raksi în min. 5, Sorin Avram un minut mai tîrziu, Voinea „o bară" în min. 10.

După acest duș rece, arădenii pornesc și ei la luptă; sînt chiar pe punctul să deschidă scorul, în min. 22, dar Axente ezită și Suciu are timp să plonjeze cu succes.

Cea de a doua repriză a meciului nu are istoric, sau — dacă doriți — istoria ei este cea a atacurilor fotbaliștilor de la Steaua și a înfrîngerii apărării arădene. Într-adevăr, cele 45 de minute reprezintă un „recital" stelist, în care Raksi (de două ori), Voinea și Sătmăreanu înscriu golurile care vor aduce bucureștenilor victoria atît de mult dorită și, o dată cu ea, cea de a șaptea cupă!

S-A ÎNTÎMPLAT LA BACĂU!...

Anul 1967 a adus Rapidului — după cîți ani și cîte emoții?! — primul titlu de campioană. Porniți pe jos de la Ploiești spre Giulești, numeroși „microbiști" ai echipei atît de mult îndrăgite numărau zilele care-i despărțeau de data finalei Cupei. Ce frumos ar fi fost 1967 dacă le aducea o „dublă"!

Dar, pînă la finală, ar mai fi trebuit să treacă un „hop": Foresta Fălticeni, o divizionară C, despre care „se auzise" că a eliminat din „Cupă" pe Victoria Roman, Viitorul Botoșani, Dinamo Bacău, Steagul roșu Brașov, C.S.M.S. Iași. Cam multe echipe, ce-i drept, dar unele depășite numai pentru că Foresta a fost de categorie mai... mică! Și apoi, care dintre ele se putea compara cu Rapidul, supranumit „Real Giulești"?

Dar la Bacău, în minutul 3, Oltan trage cu boltă de la 18 m. peste Răducanu, ieșit la... plimbare prin careul de 6 m, și marchează: 1—0 pentru Foresta, scor „bun" de surpriză, dar incapabil să clatine încrederea rapidiștilor, mai ales cînd mai aveau 87 de minute de joc!

La atac! Cei „11" rapidiști asaltează poarta Forestei în serie, în trombă, în avalanșe, dar... inutil. S-ar întoarce și acum pe jos, pînă la București, toți suporterii rapidiști; de necaz! Dar e cam departe...

În ziua finalei Steaua — Foresta, pe Stadionul Republicii nu erau decît 20 000 de spectatori; vă lăsăm pe dv. să ghiciți cine lipseau!

Foresta pornește cu speranțe, dar Steaua își ia din vreme toate măsurile, pentru evitarea oricăror surprize (e mult prea proaspăt exemplul giulețean pentru a fi uitat!).

Golurile curg: Sorin Avram (min. 8), Negrea (min. 10), Soo (min. 16), Soo (min. 38), Sorin Avram (min. 60) Dumitru Popescu (min. 71). Militarii își reglează tirul. Sînt doar în specialitate!... 6—0.

Finala ia sfîrșit într-o atmosferă de entuziasm, care împiedică atribuirea trofeului: toată lumea coboară pe gazonul pe care Steaua a obținut cea de a opta „Cupă". „Recordul" Rapidului a fost depășit!

Giulețenii zîmbesc, totuși: „Noi am obținut șase la rînd!"...

ȘI ACUM?...

Povestea noastră ia sfîrșit.

Amintirile trecutelor ediții cedează locul apropiatelor avancronici ale celei de a XXX-a finale.

Și aplaudînd învingătorii, oricare ar fi ei, ne vom simți nu simpli spectatori, ci părtași direcți ai încordării, ai efortului, ai realizării sportive.

Aceasta este „CUPA", bătrînă ca fotbalul și veșnic tînără ca el!...

Dorin ȘTEFLEA